tappa agga hinge ei joua tappa, waid kannatasid julgeste ja andsid Jummalale auu. Sellepärrast ei lasknud ka Jummal neid mitte hukka minna. Mitto würsti ja keige ennam se suur wagga Preisi kunningas wõtsid neid omma male wasto, andsid neile riet, leiba ja peawarjo.

Ja nenda kui se hea kunningas on ka temma järreltulliad armolised olnud, ikka walmis aitama.

Se teine kirri, mis ma teile woin näidata, on üks ramat, mis õnnis Lutterus on kirjutanud. Ta kirjotas küll ammo enne; agga et Saltsburgi rahwas leidsid, et se nende kohta ka passis, piddasid nemmad sedda kalliks mällestuseks. Siin ta on:

„Ausa ja moistliko Martin Lodingrile Louwensteinis. Minno hea sõbrale.

Rahho Kristuses! Minno armas sõbber. Wäe wasto ei olle nouu, et teie nüüd teate, et õige on Saakramenti täieste ja mitte polikult wastowõtta, siis woite teie hea süddametunnistusega mitte polikult wõtta, parrem, sest üsna ilma olla! Agga siis olge uskus ja iggatsemises Saakramendi järrel, se on üks waimolik wastowõtmine. Tahhate teie agga ka ihholikkult wastowõtta, ja teie maawallitsus ei tahha, siis minge sealt wälja, ni kui Kristus ütleb: „Kui teid ühhes linnas tagga kiusatakse, siis minge teise.“ Muud noun ei olle. Hoidko teid Kristuse arm. Amen.

Wittenbergis Teisipäwal pärrast Pärtli päwa 1532.

Dr. Martin Lutterus.

„Oh mis immelik,“ ütlesid lapsed, et se ramat ni kaua wanna kirjade hulgas on seisnud, ja kui Teie, wannaissa, sedda mitte nende seast ei olleks wälja otsinud, siis olleks se üsna unnustusse jänud: „Jah wist,“ ütles wannaissa: „Nende trükkitud Lutteruse kirjade hulgast, mis minno käe on ei olle minna sedda mitte leidnud. Sellepärrast wõib ta küll mitmel teadmata olla.“

„Ja se ramat olli siis Saltsburgi rahwa käes?“

„Jah, minno lapsed, selle esimesse hulga käe, mis Preisi kunninglik kommissar wasto wõttis, ja temma wõttis siis ka sedda kirja omma kätte hoida. Ni kalliks peti Lutteruse sanna.“.

„Pärrast läks weel kaks wähhemat hulka meie linnast läbbi, kedda nimmama lahkeste üllespeti ja eddasi toimetati. Usklik armastus ei tüddinenud mitte ärra. Selle wiimse hulga jäust, mis 10. Septembril tulli, olli ka minno wannaemma. Wadake siin sedda pimmedat wannukest ja sedda kenna, wagga tüttarlast, mustas nunnerides, taggast lõdud silmakattega. Pealt nähha temma tüttar. Nemmad ei olnud mitte esimesed omma rahwa hulgas, wannudus ja mitte waewa ollid wannolesse ellorammo wähhendanud. Tütre naal, temmast toetud ja tallutud kõndis temma pikkamisi eddasi.

Teised ollid ammo jubba linnas kortrid leidnud, siis wast tullid need kaks wimased wõõrad esimese linna wärrawasse.

„Kas ikka weel ei olle otsas? armas laps, ohkas

Eesti-maa rahwa Kalender 1872, lk. 25